

Péče o válečné poškozence.

(Podává odb. r. Dr. Vojtěch Elsnic.)

K uplatnění nároku na důchod je třeba přihlášky. Nařikáním rozhodnutím ze dne 28. července 1927, č. j. 22485-V/1a-27, neshledalo ministerstvo sociální péče důvodu, aby na podanou stížnost měnilo rozhodnutí zemského úřadu pro péči o válečné poškozence v Praze ze dne 13. listopadu 1926, č. j. 7150/26, kterým přihláška stěžovatelky o důchod vdovský a sirotčí po manželu 31. července 1924 zemřelém, podaná dne 13. ledna 1926 u zemského úřadu pro péči o válečné poškozence v Praze, byla jako opožděná odmítnuta.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nejvyšší správní soud:

Stěžovatelka nepopírá, že přihláška její o důchod vdovský a sirotčí podaná dne 13. ledna 1926 stala se po uplynutí roku od smrti jejího manžela a netvrdí ani dále, že by případ tento neměl být posuzován dle předpisu §u 28, odst. 2., zákona o požitcích válečných poškozenců ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., ve znění zákona ze dne 25. ledna 1922, č. 39 Sb. z. a n., jehož použil žalovaný úřad a podle kterého nárok na důchod dlužno uplatňovati ve lhůtě jednoho roku od události zakládající nárok na důchod, jinak nárok zaniká promlčením.

Stížnost opakuje jedinou námitku, kterou vznesla stěžovatelka v odvolání k ministerstvu, že opožděné uplatnění nároku nebylo zaviněno jí, nýbrž zemským úřadem pro péči o válečné poškozence, jenž vyplácel jí rentu po smrti jejího manžela, kterou pokládala mylně za důchod vdovský a sirotčí až do ledna 1926, kdy po zastavení další výplaty podala z opatrnosti přihlášku o důchod vdovský a sirotčí. Nabízeje o těchto skutečnostech důkazy, spatřuje v tom, že žalovaný úřad tyto skutečnosti nevyřešil a ke skutečnostem těm nepřihlížel, vadnost řízení a nezákonnost.

Nejvyšší správní soud však neshledal výtky tyto odůvodněné.

Žalovaný úřad opřel svůj výrok o odmítnutí opožděné přihlášky o předpis §u 28, odst. 2., zákona o požitcích válečných poškozenců, který stanoví roční lhůtu k přihlášce se sankcí, že jinak nárok zaniká.

Tím jasně dal najevo žalovaný úřad, že nezbytnou podmínkou pro uplatňování nároku na důchod jest přihláška včasně podaná a že nestalo-li se tak, nezbyvá než přihlášku jako opožděnou odmítnouti. Zamítnutím odvolání bylo ale také řečeno, že nedostatek včasné přihlášky nemůže být odčiněn poukazem na omyl stěžovatelčin, že pokládala výplaty, které podle spisů daly se i po smrti manžela jejího z důvodu §u 11, odst. 2., citovaného zákona, za důchod vdovský a sirotčí.

Také nejvyšší správní soud námitku stěžovatelčinu pokládá se zřetelem na striktní předpis §u 28, odst. 2., za zřejmě nerozhodnou a nepotřebující vůbec nějakého šetření ve směru skutkovém.

Ani v tom, že úřad o námitce stěžovatelky výslovně nerozhodl, nespatřuje nejvyšší správní soud podstatné vady, když námitka ta jest zřejmě naprosto lichá. Námitky bez právní relevance může úřad přejítí mlčením.

Není proto výrok žalovaného úřadu ani vadným ani nezákonným.

Byla proto stížnost zamítnuta jako bezdůvodná.

(Nález N. S. S. ze dne 11. února 1929, č. j. 1052/28.)

Pováleční poškozenec. Lhůta k přihlášce počíná běžeti teprve od vyhlášení zákona č. 41/1922, t. j. od 16. února 1922.

Zemský úřad pro péči o válečné poškozence v Bratislavě výměrem ze dne 2. září 1925, č. j. 120284/II-1-75, sdělil stěžovateli, že o jeho opožděné přihlášce rozhodlo ministerstvo sociální péče v Praze výnosem ze dne 20. srpna 1925, č. j. 35889-V/1a-25, že nedocílivši souhlasu ministerstva